

АНТА

ТХЙ КАТО ВЪ СЕБЕ СѦ РАЗГОВАРЯ-
ЛА, ЕЙ СИМБАНЪ ЧЕ ИДИ, РЕКЛА:

Ха ! тамъ отрещъ радостенъ заманъ що нди, кой ли е?
Съиз рече ми кима и ми быка, Симбанъ ли е?
Той е мѣтлакъ, но защо ли е самъ?
Той ни нѣкожъ вѣсть благотвориъ нощи.

СИМБАНЪ

КАТО ВИДА АНТЪ НАЧА ДА ЖЪ ПЫТА.

Анто моме ! ты защо си тѣй излазла?

И защо тѣй си лице то си пожелаала?

Госпожа та да не види нещо лошо чѣла?

Скоро да ѝ кажешъ, че довржъ вѣсть азъ ѝ нося,

Господарь-а с' Исаака Богъ катъ сѦ поклониха,

Днесъ излазоха тѣ изъ горъ тѣхъ и благодариха.

Тѣ ма испроводиша довржъ вѣсть да ѝ донесъ,

Тъзи вѣсть е хайриѣ, идъ да ѝ принесъ.

САРРА

КАТО БЫЛА СВЪРЕНЪ, НА ЧТО ТО БЫ-
ЛА ПРИ НЕЖЪ, ДУМАЛА.

Може въ за Бога йлати малко да ма подкрепити,
На пѣтишъ тѣхъ да погѣдна въ си мене изведети.

Въ пѣта